

της, γιατί «Τα συναισθήματά μου είναι υπερβολικά για το μέγεθός μου, έτσι με ενοχλούν και πρέπει να τα ξεφορτωθώ». Είναι αέρινα, αβαρή και γενναία «Τίποτα δεν με καταλαμβάνει, δεν περιμένω, δεν με τρομάζει, δεν ελπίζω. Επομένως για τίποτα δεν μετανιώνω, για τίποτα δεν φοβάμαι. Ο φόβος δεν υπάρχει», είναι ερωτικά, είναι ανθρώπινα, μερικές φορές έχουν χιούμορ, σε μαγνητίζουν, σε προσκαλούν να τα αγγίξεις, σου αποκαλύπτονται.

Σε αντίθεση με την φυσικότητα και την τολμηρότητα των γλυπτών της, τα σχέδιά της αποκαλύπτουν την μαεστρία της να κατευθύνει τα συναισθήματά της ακόμη και με τα πιο απλά μέσα. Δεν είναι απλώς σκίτσα για μελλοντικά γλυπτικά έργα αλλά σχεδόν πάντοτε λειτουργούν σαν ανεξάρτητα έργα με τη δική τους χαρακτηριστική αισθητική. Χρησιμοποιεί πολλά μέσα όπως, μελάνι, ακουαρέλα, μολύβια, κραγιόν, γκουάς, και ενώ εκφράζουν μια προσωπική ιστορία το καθένα, η εκφραστική τους δύναμη είναι καθολική. Δεν ενδιαφέρεται όμως τόσο για την ιστορία που εκφράζουν όσο για τις φόρμες και την ποιότητα της αφαίρεσης. Κοιτάζοντας την εξέλιξή τους τα τελευταία εξήντα χρόνια, μπορούμε να δούμε την εξέλιξη στο θέμα και στην φόρμα. Στα σχέδιά της, *«Δεν μιλάμε για καταγραφή των γεγονότων και των συναισθημάτων, την καταγραφή των κινήτρων. Μιλάμε για την καταγραφή των γραμμών και των σχημάτων, αυτό είναι όλο. Τα θέματα είναι κοινά στον καθένα, σε όλους, δεν είναι κάποιο μυστήριο. Το μυστήριο είναι στο τι κάνεις με αυτά»*.

Η ποικιλία των έργων της δίνει την εντύπωση ότι έχουν δημιουργηθεί από περισσότερους από έναν καλλιτέχνη ενώ ταυτόχρονα η παρουσία συγκεκριμένων μοτίβων και η κοινή ψυχική διάθεση που παρουσιάζουν μεταξύ επιθυμίας και τρόμου δυναμώνουν την εντύπωση μιας συγκεκριμένης υπογραφής. Το έργο της είναι ένας καθρέπτης της ζωής της και των συγκινήσεών της, είναι αυτοβιογραφικό και γεμάτο μνήμες, *«οτιδήποτε δημιουργώ προέρχεται από κάτι προσωπικό, κάποια ανάμνηση ή συναισθηματική εμπειρία»*, της ανάγκης της να επαναδιαπραγματευθεί τις άλυτες συγκρούσεις του παρελθόντος της *«όταν δεν σου αρέσει το παρελθόν σου, το ξαναφτιάχνεις»* και της συνεχούς ενασχόλησής της με την ανθρώπινη μοναξιά και τα ζητήματα σχέσεων αρσενικού – θηλυκού.

Η **Louise Bourgeois** θεωρείται ως η συνέχεια των μεγάλων Ευρωπαϊών γλυπτών των περασμένων αιώνων, του 19ου και του 20ου αιώνα, στην εποχή του Μοντερνισμού και την σύγχρονη. Είναι δύσκολο να τοποθετήσεις σε μια κατηγορία, Ακαδημαϊκή σχολή ή ένα ρεύμα την Louise Bourgeois επειδή ποτέ δεν ακολούθησε πιστά ένα κίνημα ή ομάδα καλλιτεχνών, παρόλο που ήταν κοντά στην παρέα των μεγάλων υπερρεαλιστών καλλιτεχνών του 20ου αιώνα όπως ο *Μπρετόν*, ο *Μαξ Έρνστ*, ο *Λεζέ*, και επηρεάστηκε από τις ιδεολογίες και τα κοινωνικά κινήματα της εποχής εκείνης, αλλά αισθάνθηκε πιο κοντά στον **Σάρτρ**, *«δεν είμαι υπερρεαλίστρια, είμαι υπαρξίστρια»*.

Στις δεκαετίες του '60 και του '70 συμμετείχε σε πολιτικές και φεμινιστικές εκδηλώσεις και γεγονότα ταυτόχρονα με την εστίαση των έργων της σε θέματα ισότητας ή ανισότητας των δύο φύλων. Η πάλη της μέσα σε ένα ανδροκρατούμενο καλλιτεχνικό κατεστημένο, η θέλησή της για τη διεκδίκηση της γυναικείας ταυτότητας, το ενδιαφέρον της για τις σχέσεις των δύο φύλων και η υψηλότερη καλλιτεχνική ποιότητα των έργων της, την κατέστησαν αναφορική φιγούρα στα κοινωνικά κινήματα της εποχής μας και επηρέασε σε μεγάλο βαθμό ποιητές, λογοτέχνες, καλλιτέχνες, ψυχαναλυτές, φιλοσόφους και διανοητές.

Η αίθουσα λειτουργεί Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή 12-8 μμ και Σάββατο 11-3 μμ.

*Αίθουσα Τέχνης Καππάτος, οδός Αγίας Ειρήνης 6 & Αθηνάς, Αθήνα 10551
T: (+301)-3217931, 3257751 F: (+301)-3212745 E: kappatos@otenet.gr*